

Ago-Endrik Kerge oli lahtise kunstnikukäega džentelmen: joonistas ja tikkis kihvtilt!

„Me kohtusime Endrikuga viimati Liina Pihlaku ärasaatmisel ja panime tähele, et siin me nüüd oleme – kaks kursuse kepimeest. Tema oli kepiga ja mina olin kepiga. Seitsmenda lennu kepimehed – kõige vanem ja kõige noorem,“ ragistab Peeter Volkonski telefoni mälupildi, kuidas ta viimast korda Ago-Endrik Kergega trehvas. „Liina Pihlak oli ju Endriku nii-öelda ihukunstnik! Alates teleasjadest ja lõpetades igasuguste Vanemuise lavastustega – kõik olid enamasti Liina tööd,“ täpsustab Volkonski. Liina Pihlak suri 21. juulil 2019.

Ago-Endrik Kerge ja Peeter Volkonski olid lavakunstkateedri kursavennad, kelle vanusevahet sai mõõta põlvkondades: Volkonski oli septembris 1972, kui õppetöö pihta hakkas, kasinalt 17, Kerge aga 33.

„Meie olime tema kõrval algajad pusijad.“

Külliki Saldre oli sügisel 1972, kui lavaka kuulsusrikas 7. lend Voldemar Panso käe all teatrikunstiõpinguid alustas, küll juba 19, aga ometi vaatas ta kursuse vanematele kaasõpilastele Kergele ja 28aastasele Merle Karusoole kui kändudele, kellele oleks viisakas „teie“ öelda.

„Mul oli sellega ikka raskusi, et me oleme kõik nagu võrdsed õpilased ja sina peal,“ mäletab Saldre. Iseäranis suur aukartus oli muidugi Kerge ees, kes oli töötanud balletisolistina nii Estonias kui ka Leningradi Music Hallis ning teeninud välja Eesti NSV teenelise kunstniku aunimetuse. „Meie olime tema kõrval algajad pusijad,“ muigab Saldre.

See, et balletiveteran Kerge on koolis samasugune õpilane nagu teisedki, sai kõigile selgeks lavakõnetunnis. „Esimene naljakas mälupilt Kergest ongi see, kuidas teeneline, tunnustatud ja honoreeritud balletiartist oli sunnitud meie, noorte tatikate ees harjutama R-häälikut. Seisis klaveri kõrval ja kordas: „Trrr-trrr-trrr!“ T ja R on lähestikku, neid tuleb koos hääldada, siis saad õige R-i kätte,“ õpetab Saldre.

Hmm, kui nüüd Kerge hääli kõrva kumisema lasta, siis... sutsu lohakalt harjutas vist? Kerge R oli ju kuulus.

„Igal juhul läks R tal palju paremaks, kui algselt oli,“ kinnitab kursaõde Saldre.

„Endrik oli aus, kena, tore džentelmen.“

Kerge oli seda tüüpi lavastaja, kel oli oma stammtrupp – näitlejad, keda ta igal võimalusel kasutas.

„Jüri Krjukov, Urmas Kibuspuu, Elle Kull, Endrik, mina – me olime rohkem koos kui igaüks isiklikus elus oma meeste või naistega ning see tekitas aeg-ajalt teatavaid imelikke vaatamisigi, et mis seltskond see niisugune on,“ räägib kursaõde Anne Paluver, kelle mäletamist mööda astus Kerge teatrikooli plaaniga õppida

ohtuleht.ee

26.04.2021 23:40

Rainer Kerge

90000

Teater Vanemuine

Eesti Rahvusballett

Teater

balletilavastajaks. „Pärast tuli välja, et sai hoopis sõnalavastajaks.“ Kerge näitlejatekamp kasvas nii kokku, et proovides pikki jututubasid ei peetud.

„Meil ei olnud vaja suud lahti teha, juba pilgust saime üksteisest aru: „Ahah, aa-aa, ahah, seda tahad, jah, no selge, teeme ära!“ Oli proov, improvisatsioon, tekst pähe – ja anname minna! Endrik oli küll hästi nõudlik, aga mulle see meeldis, ma olen ise samasugune,“ kirjeldab Paluver.

Ja teatab siis: „Endrik oli aus, kena, tore džentelmen. Džentelmen igas mõttes – meesterahvas, kes ei mulise lihtsalt niisama, ei räägi asjadest, millest ei räägita.

Endrik, muide, joonistas väga hästi, tegi kooliajal karikatuure, ning peale selle ta ka tikkis kihvtilt, et te teaks. Tal oli ikka väga hea ja lahtine kunstnikukäsi.“